

Teoria budowy miast - opis przedmiotu

Informacje ogólne	
Nazwa przedmiotu	Teoria budowy miast
Kod przedmiotu	06.4-WI-AiUP-TeoBudMias04w-W-S13_pNadGenDH5D0
Wydział	Wydział Budownictwa, Architektury i Inżynierii Środowiska
Kierunek	Architektura
Profil	ogólnoakademicki
Rodzaj studiów	pierwszego stopnia z tyt. inżyniera architekta
Semestr rozpoczęcia	semestr zimowy 2016/2017

Informacje o przedmiocie	
Semestr	4
Liczba punktów ECTS do zdobycia	3
Typ przedmiotu	obowiązkowy
Język nauczania	polski
Sylabus opracował	prof. dr hab. inż. arch. Wanda Kononowicz

Formy zajęć					
Forma zajęć	Liczba godzin w semestrze (stacjonarne)	Liczba godzin w tygodniu (stacjonarne)	Liczba godzin w semestrze (niestacjonarne)	Liczba godzin w tygodniu (niestacjonarne)	Forma zaliczenia
Wykład	15	1	-	-	Egzamin
Ćwiczenia	15	1	-	-	Zaliczenie na ocenę

Cel przedmiotu

1. Celem w zakresie wiedzy jest zapoznanie studenta z teorią budowy miast w XIX i XX wieku, w aspektach uwarunkowań charakterystycznych dla tego okresu.
2. Celem w zakresie umiejętności jest nauczanie studenta pozyskiwania informacji z literatury oraz innych źródeł, a także analizowania, rozpoznawania interpretowania i wartościowania układów urbanistycznych historycznych miast lub ich fragmentów, jak również formułowanie wniosków.
3. Celem w zakresie kompetencji personalnych i społecznych jest przygotowanie studenta do samo-dzielnej oraz zespołowej pracy studialnej i projektowej w szczególności związanej z projektowaniem urbanistycznym i rewitalizacją zespołów urbanistycznych oraz wyrobienie świadomości społecznej roli architekta.

Wymagania wstępne

Formalne: zaliczenie przedmiotów: Historia Budowy Miast I i II.

Nieformalne: ogólna znajomość historii architektury.

Zakres tematyczny

Program wykładów:

Przedindustrialne wzorce urbanistyczne w 1 poł. XIX wieku: kontynuacja form barokowych i klasycystycznych, brytyjski wzorzec skwerowy, szachownica kolonialna. Tendencje niekontrolowanego rozrostu miast europejskich w wyniku rozwoju przemysłu, środków transportu, i napływu ludności. Krytyczne reakcje na stan miasta dziewiętnastowiecznego – regulacje i deglomeracje. Haussmannowska przebudowa Paryża i Ring wiedeński – dwa spektakularne modele regulacji i ich wpływ na przebudowę miast europejskich. Ildefonso Cerdà pionier planowania przestrzennego i jego Teoria General de Urbanización (1867). Urbanizm – negacja dotychczasowego miasta i nowe wizje. Dychotomiczne nurty - progresywny i kulturalistyczny – w teorii i praktyce urbanistycznej XIX i XX wieku. Camillo Sitte i narodziny nowoczesnej urbanistyki. Socjalno-funkcjonalny model miasta-ogrodu Ebenezer Howarda oraz ruch miast-ogrodów i przedmieść ogrodowych w Europie. Raymond Unwin i Ernst May – urzeczywistnienie i transformacja idei Howarda. Kodyfikacja zasad przestrzennego kształtowania osiedli. Poszukiwania kierunków rozbudowy wielkich miast. Rozwój terytorialny czy rozbudowa metodą satelitów? Międzynarodowe kongresy, konkursy i wystawy urbanistyczne.

Program seminarium:

Urbanistyka funkcjonalna: od Garniera do Karty Ateńskiej (1933). Koncepcje nowego osadnictwa w Związku Radzieckim w latach 20. XX w. Awangarda architektury i urbanistyki europejskiej - kongresy CIAM, kongresy urbanistyczne. Urbanistyka w Polsce międzywojennej: Gdynia, Centralny Okręg Przemysłowy (COP), Warszawa Funkcjonalna. Od osiedla ogrodowego do osiedla liniowego. Badania nad mieszkaniem „minimum”. Wpływy Bauhausu. Konkursy, wystawy, realizacje. modernistyczne osiedla mieszkaniowe w Niemczech, Holandii, Polsce. Poszukiwania teoretyczne: Le Corbusiera, Hilberseimera, Sierksa, Christallera, Doxiadis, Zipsa. Urbanistyka po II wojnie światowej. Nowe: miasta, stolice, dzielnice.

Metody kształcenia

Metody podające:

wykłady problemowe realizowane są w sposób konwencjonalny z wykorzystaniem urządzeń audiowizualnych.

Metody poszukujące:

seminaria realizowane są w sposób interaktywny, jako studia przypadków, z towarzyszącą im dyskusją problemową, bazującą na przygotowanych przez studentów w grupach prezentacjach zadanych tematów, z wykorzystaniem urządzeń audiowizualnych.

Efekty uczenia się i metody weryfikacji osiągnięcia efektów uczenia się

Opis efektu	Symbole efektów	Metody weryfikacji	Forma zajęć
ma uporządkowaną, podbudowaną teoretycznie wiedzę na temat podstawowych przemian następujących w miastach XIX i XX wieku i towarzyszących im uwarunkowań; ma wiedzę na temat kierunków rozwoju myśli urbanistycznej kluczowych dla cywilizacji miej-skiej w XIX i XX wieku	• K_W05	• egzamin - ustny, opisowy, testowy i inne	• Wykład
ma podstawową wiedzę niezbędną do zrozumienia społecznych, ekonomicznych, prawnych, ekologicznych i innych pozatechnicznych uwarunkowań działalności inżyniera architekta i urbanisty	• K_W11	• egzamin - ustny, opisowy, testowy i inne	• Wykład
potrafi pozyskiwać informacje z literatury i innych źródeł, a także dokonywać ich analizy i interpretacji oraz wyciągać wnioski; potrafi rozpoznawać i klasyfikować i wartościować historyczne rozwiązania urbanistyczne	• K_U01 • K_U09	• dyskusja • referat • sprawdzian • prezentacja	• Ćwiczenia
potrafi przygotować i przedstawić prezentację ustną, dotyczącą szczegółowych zagadnień odnoszących się do teorii urbanistyki	• K_U03 • K_U04	• dyskusja • referat • sprawdzian • prezentacja	• Ćwiczenia
rozumie ważność i potrzebę permanentnego zdobywania wiedzy	• K_K01	• aktywność w trakcie zajęć • dyskusja • sprawdzian	• Wykład • Ćwiczenia
potrafi współpracować i działać w grupie	• K_K03	• aktywność w trakcie zajęć • przygotowanie referatu	• Wykład • Ćwiczenia
rozumie społeczną rolę architekta oraz potrzebę formułowania i przekazywania informacji i opinii na temat rozwoju nauki w zakresie architektury i urbanistyki.	• K_K02 • K_K07	• aktywność w trakcie zajęć • dyskusja • przygotowanie referatu • przygotowanie prezentacji	• Wykład • Ćwiczenia

Warunki zaliczenia

Wykłady:

Student zdobywa zaliczenie na podstawie zdanego egzaminu (wg skali ocen min. 3,0 – maks. 5,0) oraz obecności na wykładach.

Seminarium:

Student oceniany jest za całokształt pracy, obecność na zajęciach, aktywność, zaangażowanie oraz systematyczność,

Warunkiem zaliczenia jest: wygłoszenie przez studenta (przed grupą) prezentacji na zadany temat (z wykorzystaniem urządzeń audiowizualnych), jak również jego udział w dyskusjach problemowych oraz złożenie opracowanej prezentacji w formie elaboratu i na nośniku elektronicznym. Oceniana jest jakość podania, umiejętność akcentowania istotnych informacji, jak też poprawność merytoryczna oraz językowa.

Zasada ustalania oceny:

Oceną osiągniętych efektów kształcenia z wykładu jest zestawienie kryteriów na podstawie oceny z egzaminu, wg skali ocen min. 3,0 (dst.) – maks. 5,0 (bdb.) oraz obecności. na wykładach.

Ocenę końcową z seminarium stanowi wyliczenie na podstawie: listy obecności, oceny za wygłoszony referat, złożone opracowanie w formie pisemnej i elektronicznej oraz oceny za aktywność na zajęciach (udział w dyskusjach).

Ocena ogólna z przedmiotu jest średnią ocen z wykładu i seminarium.

Literatura podstawowa

1. Chmielewski J. M., Teoria urbanistyki w projektowaniu i planowaniu miast, Oficyna Wydawnicza Politechniki Warszawskiej, Warszawa 2001.
2. Czerny W., Architektura zespołów osiedleńczych. Arkady, Warszawa 1972.
3. Giedion S., Czas, przestrzeń i architektura. Narodziny nowej tradycji. PWN, Warszawa 1968.
4. Kononowicz W., Wybrane zagadnienia urbanistyczne wielkich miast i osiedli mieszkaniowych w zachodniej Europie od połowy XIX wieku do drugiej wojny światowej, w: „Kwartalnik Archi-tektury i Urbanistyki”, 1/2008, s. 3-27.
5. Malisz B., Zarys teorii kształtowania układów osadniczych. Arkady, Warszawa 1981.
6. Ostrowski W., Urbanistyka współczesna. Arkady, Warszawa 1975.
7. Ostrowski W., Wprowadzenie do historii budowy miast - ludzie i środowisko. Warszawa, Oficyna Wydawnicza Politechniki Warszawskiej, 1996.
8. Syrkus H., Społeczne cele urbanizacji. Człowiek i Środowisko. PWN, Warszawa 1984.
9. Tołwiński T., Urbanistyka. T.2, Budowa miasta współczesnego. Wydawnictwo Zakładu Urbanistyki Politechniki Warszawskiej, Warszawa 1939.
10. Wisłocka I., Awangardowa architektura polska 1918 - 1939. Arkady, Warszawa 1968.
11. Wisłocka I., Dom i miasto jutra. Arkady, Warszawa 1971.
12. Wróbel T., Zarys historii budowy miast. Ossolineum, Wrocław 1971.

Literatura uzupełniająca

1. Chałupski J., Osiedla mieszkaniowe budowane przy fabrykach i zakładach przemysłowych w regionie przetwórczym COP w latach 1936-1939. Redakcja Wydawnictw Uczelnianych Politechniki Rzeszowskiej, Rzeszów 1987.
2. Goldzamt E., William Morris a geneza społeczna architektury nowoczesnej. PWN, Warszawa 1967.

3. Gołębiowski J., COP: dzieje industrializacji w rejonie bezpieczeństwa 1922-1939. Wyd. Naukowe Akademii Pedagogicznej, Kraków 2000.
4. Gurianowa H., Radzieckie koncepcje nowego osadnictwa z lat 1928 - 1931. PWN, Warszawa 1967.
5. Heyman Ł., Nowy Żoliborz 1918-1939. Wrocław 1976.
6. Kononowicz W., Wrocław. Kierunki rozwoju urbanistycznego w okresie międzywojennym. Oficyna Wydawnicza Politechniki Wrocławskiej, Wrocław 1997.
7. Osborn F.J., Whittick A., The new towns the answer to Megalopolis. Leonard Hill, London 1963.
8. Pawłowski K., K., Tony Garnier pionier urbanistyki nowoczesnej. PWN, Warszawa 1972.
9. Paszkowski Z., Miasto idealne w perspektywie europejskiej i jego związki z urbanistyką współczesną. Universitas, Kraków 2011.
10. Sołtysik M., Gdynia miasto dwudziestolecia międzywojennego. Urbanistyka i architektura, Warszawa 1993.
11. Syrkus H., Ku idei osiedla społecznego. PWN, Warszawa 1976.

Uwagi

Sala wykładowa, z możliwością zaciemnienia, powinna być wyposażona w sprzęt audiowizualny i tablicę do pisania.

Zmodyfikowane przez prof. dr hab. inż. arch. Wanda Kononowicz (ostatnia modyfikacja: 16-09-2016 15:08)

Wygenerowano automatycznie z systemu SylabUZ